

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi leimaverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan leimaverolakia muutettavaksi siten, että leimaveroa ei ole suoritettava yleisön merkittäväksi tarjotusta joukkovelkakirjalainasta, talletuspankin antamasta haltijavelkakirjasta eikä lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle annettavasta edelleen välitettävästä haltijavelkakirjasta. Esityk-

sessä ehdotetaan lisäksi laajennettavaksi leimaverosta vapauttamisen edellytyksiä sekä lisättäväksi lakiin leimaveron kiertämisen estämistä koskeva säännös.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

1.1. Luotonannon verotus

Yleistä

Leimaverolain 47 §:n mukaan lainasopimuksesta on suoritettava leimaveroa, kun se annetaan valtiokonttorille, talletuspankille, rahoitustoimintalaissa tarkoitettulle luottolaitokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, arvopaperinvälitysliikkeelle, ulkomaisen luottolaitoksen Suomessa olevalle sivukonttorille tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle. Leimaveron on 1,5 prosenttia pääoman määrästä tai, jos sopimus on tehty alle 9 kuukaudeksi, 1,5 prosenttia vuodessa. Lain 50 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan saamistodistetta annettaessa suoritettavasta leimaverosta on vapaa 47 §:ssä tarkoitettun lainausliikettä harjoittavan laitoksen tai kassan toiselle lainkohdassa tarkoitettulle laitokselle tai kassalle antama lainasopimus. Verovapaus ei 50 §:n 3 momentin mukaan kuitenkaan koske haltijavelkakirjoja.

Yleisön merkittäväksi tarjotut joukkovelkakirjalainat

Vuoteen 1968 asti obligaatioista ja muista yleiseen liikkeeseen laskettavaksi tarkoitetuista juoksevista velkakirjoista oli niitä annettaessa suoritettava leimaveroa. Leimaverolain 6 luku, johon asianomaiset säännökset sisältyivät, kumottiin 1 päivänä tammikuuta 1969 voimaan tulleella leimaverolain muuttamisesta annetulla lailla (747/68).

Lainmuutoksen yhteydessä joukkovelkakirjojen leimaverokohtelua ei säännelty kattavasti. Leimaverolain muuttamista koskevan hallituksen esityksen (HE 131/1968 vp) perusteluissa tosin todettiin, että muutoksen yhteydessä obligaatioista ja muista joukkovelkakirjalainoista maksettavasta 0,6 prosentin leimaverosta luovutaan kokonaan. Perusteluissa todettiin kuitenkin erikseen, että tuolloisesta saamistodisteesta olisi suoritettava leimaveron yleisten säännösten mukaan, kun se lain 45 §:n mukaisesti kiinnityksen tai maksun saamiseksi annetaan lainkohdassa tarkoitettulle viranomaiselle. Kun kumotun 6 luvun mukainen leimaveron oli

luonteeltaan liikkeeseenlaskuleimavero, lainmuutoksen on katsottu jättäneen jossakin määrin tulkinalliseksi joukkovelkakirjalainan leimaverollisuuden silloin, kun se annetaan leimaverolain 47 §:ssä tarkoitettulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle.

Leimaverolain soveltamiskäytännössä obligatio- ja debentuurilainoista sekä muista joukkovelkakirjalainoista annetussa laissa (553/69) tarkoitettujen joukkovelkakirjalainojen on katsottu olevan leimaverosta vapaita silloinkin, kun merkitsijänä on lain 47 §:ssä tarkoitettu laitos tai kassa. Tämä ei kuitenkaan koske tilannetta, jossa antolainaus puetaan joukkovelkakirjalainan muotoon. Joukkovelkakirjalainojen käsittelyyn leimaverotuksessa liittyy saman tyyppisiä ongelmia kuin korkotulojen lähdeverotuksessa ennen kuin korkotulon lähdeverosta annettua lakia (1341/90) muutettiin vuoden 1991 alusta. Alkuperäisessä muodossaan korkotulon lähdeverosta annettua lakia sovellettiin muun ohessa obligatio- ja debentuurilainoista sekä muista joukkovelkakirjalainoista annetussa laissa tarkoitettulle joukkovelkakirjalainalle maksettuaan korkoon. Korkotulon lähdeverosta annetun lain soveltamisen kannalta havaittiin ongelmaksi joukkovelkakirjalainan määrittely. Korkotulon lähdeverosta annetun lain tultua voimaan markkinoille ilmestyi useita yrityksen henkilökunnalle tai omistajalle suunnattuja joukkovelkakirjalainoja. Korkotulon lähdeverosta annetun lain soveltamisalan rajaamiseksi joukkovelkakirjalainalle markkinaehtoisesti maksettavaan korkoon lakia muutettiin 1 päivästä tammikuuta 1992 siten, että lakia sovellettaisiin ainoastaan silloin, kun joukkovelkakirjalaina tarjotaan yleisön merkittäväksi.

Myös leimaverotuksen osalta on joukkovelkakirjalainojen verotuskohtelua tarpeen selkiinnyttää. Tämän vuoksi lakiin ehdotetaan otettavaksi säännös siitä, että leimaveroa ei ole suoritettava yleisön merkittäväksi tarjotusta todistuksesta, joka annetaan osuudesta joukkovelkakirjalainaan. Säännös ehdotetaan otettavaksi uuteen 50 b §:ään yhdessä jäljempänä ehdotettavien säännösten kanssa. Ehdotus ei merkitse olennaista muutosta noudatettuun tulkintaan.

Talletuspankin antamat haltijavelkakirjat

Leimaverolain 50 §:n 1 momentin 3 kohdan

säännös 47 §:n 1 momentissa tarkoitettujen laitosten ja kassojen keskinäisen luotonannon leimaverovapaudesta otettiin lakiin samalla, kun säännökset joukkovelkakirjalainoista suoritettavasta leimaverosta kumottiin. Leimaveron poistamista perusteltiin hallituksen esityksessä pääomien liikkuvuuden edistämiseksi ja sillä, että luottolaitosten väliset varainsiirrot voisivat tapahtua tarkoituksenmukaisessa muodossa. Samassa yhteydessä ei kuitenkaan puututtu 50 §:n 3 momenttiin, jonka mukaan pykälän säännöksiä ei ole sovellettava haltijavelkakirjoihin.

Käytännössä tärkeimpiä pankkien keskinäisissä varainsiirroissa nykyisin käytettäviä välineitä ovat niin sanotut sijoitustodistukset. Sijoitustodistukset ovat pankin asettamia haltijalle maksettavia juoksevan velkakirjan luonteisia, lyhytaikaisia jälkimarkkinakelpoisia velkasitoumuksia. Sijoitustodistuksen nimellisarvo on yleisimmän 10 — 30 miljoonaa markkaa. Sijoitustodistukset ovat nollakorkoisia ja niiden hinta on sijoitushetkellä maksettavaksi sovitun koron määrän verran sijoitustodistuksen nimellisarvoa pienempi.

Sijoitustodistuksilla on keskeinen asema pankkien välisillä niin sanotuilla interbank-markkinoilla, jotka muodostavat rahamarkkinoiden ytimen. Vuonna 1992 pankkien välisen rahamarkkinakaupan keskimääräinen päivävaihto oli noin 2 700 miljoonaa markkaa, mistä valtaosa oli sijoitustodistuksilla käytyä kauppaa. Pankit käyvät sijoitustodistuksilla aktiivisesti kauppaa tasataksaan kassaylijäämiään tai -alijäämiään. Interbank-markkinoilla sijoitustodistukauppaa ei enää käydä fyysisillä arvopapereilla, vaan arvo-osuusmuodossa olevilla sijoitustodistuksilla, jotka ovat tietojärjestelmään tehtyjä kirjauksia. Interbank-markkinoiden lisäksi pankit käyttävät sijoitustodistuksia markkinaehtoisen rahan hankkimiseen asiakkailta, joilla on kassaylijäämiä.

Sijoitustodistuksilla on ollut vuodesta 1987 lähtien keskeinen merkitys myös Suomen Pankin rahapolitiikan toteuttamisessa ja tärkeimpien lyhyiden viitekorkojen määräytymisessä. Rahamarkkinainterventioidensa välineenä Suomen Pankki on käyttänyt enimmäkseen pankkien liikkeeseen laskemia sekä itse liikkeeseen laskemiaan sijoitustodistuksia. Sijoitustodistusten käyttö rahamarkkinainterventioiden välineenä on johtunut siitä, että Suomessa ei, toisin kuin monessa muussa maassa, ole ollut saatavissa interventiovälineiksi riittävästi valtion

liikkeeseen laskemia velkasitoumuksia. Ostamalla ja myymällä sijoitustodistuksia Suomen Pankki vaikuttaa markkinoiden likviditeettitilanteeseen ja sitä kautta lyhyiden markkinakorkojen tasoon.

Markkinakorkosidonnaisissa luotoissa yleisimmin käytettävä viitekorko HELIBOR-korko määräytyy viiden suurimman pankin sijoitustodistuksille antamien ostotarjousten keskiarvon perusteella. Suomen Pankki laskee HELIBOR-koron eri laina-ajoilte päivittäin.

Vuonna 1992 Suomessa liikkeeseen laskettujen sijoitustodistusten liikkeessä oleva kanta oli keskimäärin 95 miljardia markkaa. Liikkeeseen lasketuista sijoitustodistuksista merkitsivät emissiovaiheessa Suomen Pankki ja muut luottolaitokset 70 prosenttia. Sijoitustodistuksista oli vuonna 1992 pankkien ja Suomen Pankin hallussa keskimäärin 43 miljardia markkaa ja muiden hallussa 52 miljardia markkaa. Sijoitustodistusten keskimääräinen voimassaoloaika vuonna 1992 oli runsaat 80 päivää. Vuodesta 1987 lähtien liikkeeseen laskettujen sijoitustodistusten yhteismäärä on ollut runsaat 2 000 miljardia markkaa. Kaikista rahamarkkinavelkakirjoista sijoitustodistusten osuus on ollut keskimäärin 70 prosenttia.

Sijoitustodistusjärjestelmää 1980-luvulla kehitettäessä lähdettiin pankkisektorilla siitä, että sijoitustodistukset eivät ole sellaisia saamistodisteita, joista olisi suoritettava leimaveroa niitä luottolaitoksille annettaessa. Luonteensa puolesta ne ovatkin monessa suhteessa rinnastettavissa pikemminkin joukkovelkakirjalainoihin tai muihin arvopapereihin kuin varsinaiseen antolainaukseen, eikä leimaverotus sen vuoksi hyvin sovellu tämän luonteisiin instrumentteihin. Käytännössä niistä ei myöskään ole suoritettu leimaveroa. Monilta osin vanhentuneessa leimaverolaissa ei ole asiasta nimenomaisia säännöksiä. Lain kirjaimellisella tulkinnalla voidaan kuitenkin päätyä myös siihen lopputulokseen, että sijoitustodistukset ovat leimaveron alaisia. Kun otetaan huomioon sijoitustodistusten pankkien välisillä markkinoilla saama keskeinen asema ja niillä käytävän kaupan volyymi sekä niiden käyttö keskuspankin interventiovälineenä, niihin ei kuitenkaan ole tarkoituksenmukaista kohdistaa leimaveroa. Myöskään Suomen Pankin antamat sijoitustodistukset ja valtion velkasitoumukset eivät ole leimaveron alaisia.

Edellä esitetyillä perusteilla ehdotetaan lakiin otettavaksi säännös siitä, että 47 §:ssä tarkoi-

tettua leimaveroa ei ole suoritettava talletuspankin eikä talletuksia yleisöltä vastaanottavan ulkomaisen luottolaitoksen Suomessa olevan sivukonttorin antamasta haltijavelkakirjasta.

Luottolaitokselle annetut edelleen välitettävät haltijavelkakirjat

Verohallituksen esittämän tulkintakananoton mukaan niin sanotusta yritystodistuksesta ei ole tietyin edellytyksin ollut suoritettava leimaveroa, kun se annetaan 47 §:n 1 momentissa tarkoitettulle laitokselle tai kassalle edelleen markkinointia varten.

Yritystodistus on yrityksen liikkeeseen laske- ma nollakorkoinen haltijavelkakirja, jolla yritys hankkii markkinarahaa toiselta yritykseltä. Yritystodistuksia liikkeeseen laskeva yritys solmii tavallisesti pankin kanssa sopimuksen, jonka asettamissa rajoissa yritystodistuksia laske- taan liikkeeseen yrityksen rahoitustarpeen mukaan. Yritystodistukset lasketaan liikkeeseen pankin välityksellä, joka ostaa liikkeeseen las- kettavat yritystodistukset liikkeeseenlaskijalta erikseen sovittavaan markkinahintaan ja joka pyrkii myymään ne mahdollisimman nopeasti lopullisille sijoittajille. Pankki antaa yritystodis- tuksille suuntaa-antavat myyntitarjoukset, joil- la se myy hallussaan olevia yritystodistuksia, sekä suuntaa-antavat ostotarjoukset, joilla se ostaa yritystodistuksia.

Leimaverotuksessa yritystodistuksia, joihin nähden pankilla on ensisijaisesti markkinointi- velvoite, on pidetty pankin kannalta muina kuin luotonannon yhteydessä vastaanotettuina velkakirjoina. Näin on katsottu erityisesti sil- loin, kun yritystodistusten ostaminen pankin haltuun on sen markkinaympäristössä tilapäi- nen tapahtuma. Kun yritystodistuksen ulko- puolinen vastaanottaja on tiedossa ennen emis- siopäivää, pankin on katsottu olevan vain arvopaperinvälittäjän asemassa. Yritystodis- tuksen antamista luottolaitokselle ei ole katsot- tu leimaverolliseksi, kun luottolaitos on mark- kinointia varten lunastanut yritystodistuksia liikkeeseenlaskupäivänä tai kun luottolaitos jäl- kimarkkinatilanteessa on lunastanut yritysto- distuksia tarjoamaansa ostohintaan.

Leimaverotuksen kannalta yritystodistuksiin rinnastettavia velkakirjoja ovat niin sanotut kuntatodistukset, jotka poikkeavat yritystodis- tuksista ainoastaan liikkeeseenlaskijan osalta.

Nykyistä lain tulkintaan perustuvaa säänte-

lemätöntä tilannetta on pidettävä epätydyttävänä sekä yritystodistuksilla kauppaa käyvien laitosten että erityisesti valvontaa suorittavien viranomaisten kannalta. Tämän vuoksi lakiin ehdotetaan otettavaksi säännös siitä, että leimaveroa ei ole suoritettava haltijavelkakirjasta, kun se annetaan 47 §:n 1 momentissa tarkoitettulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, joka sopimuksen perusteella viivytystä välittää velkakirjan edelleen. Jotta leimaverosta ei voitaisi välttyä käyttäen hyväksi velkakirjan välittävän luottolaitoksen konsernisuhteita, leimaverovapaus edellyttäisi lisäksi, että luottolaitos välittää velkakirjan muulle kuin kanssaan samaan konserniin kuuluvalle yhteisölle.

1.2. Veron kiertämisen estäminen

Leimaverolaista puuttuu verolakeihin yleensä sisältyvä säännös veron kiertämisen estämisestä. Korkein hallinto-oikeus kiinnitti vuonna 1990 asiaan huomiota lausunnossaan, jonka se antoi varainsiirtoihin kohdistuvan leimaverotuksen kehittämistarpeita ja -mahdollisuuksia selvittämään asetetun työryhmän muistiosta (Varainsiirtoverotustyöryhmän muistio, työryhmämuistio 1990:VM 13). Korkein hallinto-oikeus totesi, että eräät työryhmämuistiosta esitetyt epäkohdat olisi saatettu välttää leimaveron kiertämisen estämistä koskevan säännöksen avulla, ja katsoi, että säännöksen ottamista leimaverolakiin olisi syytä harkita.

Veron kiertämistä koskevaa säännöstä on pidettävä tarpeellisena paitsi varainsiirtoihin kohdistuvassa leimaverotuksessa, myös luotonannon leimaverotuksessa. Sellainen sisältyy myös ulkomaista luotonottoa koskevaan luotoverolakiin (48/90).

Lakiin ehdotetaan lisättäväksi luotoverolain 11 §:n 1 momenttia vastaava säännös, joka antaa mahdollisuuden leimaverotuksessa poiketa tietyille olosuhteille tai toimenpiteille verosta vapautumisen tarkoituksessa annetusta sisällöstä tai muodosta, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta. Leimaverotuksessa maksuunpanoineen meneteltäisiin tällöin asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti. Samoin meneteltäisiin, jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että leimaverosta vapauduttaisiin.

1.3. Leimaverosta vapauttaminen

Leimaverolain verosta vapauttamista koskevat säännökset ovat muihin verolakeihin sisältyviin huojuennussäännöksiin verrattuna hyvin suppeat. Lain 99 §:n 1 momentin mukainen yleinen huojuentamismahdollisuus koskee vain leimaveroa, joka on suoritettava päätöksestä, pöytäkirjanotteesta tai asiakirjasta, jolla on myönnetty tai vahvistettu jokin lupa tai oikeus. Huojennus voidaan 99 §:n 3 momentin nojalla myöntää myös lainhuudon hakemiselle säädetyn määräajan laiminlyönnin perusteella määrättävästä korotuksesta sekä eräissä tapauksissa veronmaksun viivästymisen perusteella määrättävästä veronlisäyksestä. Muulla perusteella suoritettavasta leimaverosta voidaan huojuennus myöntää 99 §:n 2 momentin nojalla vain yhteisölle, laitokselle tai säätiölle, jonka varat käytetään yksinomaan yleishyödylliseen tarkoitukseen. Veronmaksun lykkäykseen leimaverolaki ei anna lainkaan mahdollisuutta.

Huojennusmahdollisuuden laajentamista on ehdotettu useassa yhteydessä. Leimaverotuksen uudistamistoimikunta katsoi II osamietinnössään (komiteanmietintö 1971: B 58), että muidenkin verovelvollisten kuin yleishyödyllisten yhteisöjen kohdalla saattaa esiintyä tapauksia, joissa huojuennusta on pidettävä tarpeellisena ja kohtuullisena. Toimikunta ehdotti, että vapautus voitaisiin myöntää varainsiirtoveron suorittamisesta silloin, kun veron periminen muodostuisi saannon jälkeen ilmaantuneesta erityisestä syystä ilmeisesti kohtuuttomaksi. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta toimikunta mainitsi perheen huoltajan kuoleman perheen asunnon hankkimisen jälkeen. Verotuksen oikeussuojatoimikunta puolestaan totesi mietinnössään (komiteanmietintö 1992:7), että kattavan huojuentamissäännösten puuttumisesta aiheutuvat ongelmat eivät ole poistettavissa oikaisu- ja muutoksenhakusäännöstöä uudistamalla. Toimikunnan mielestä leimaverotusta yleisesti uudistettaessa tulisi harkita nykyistä laajempia huojuentamismahdollisuuksia.

Voimassa olevat huojuennussäännökset rajoittavat mahdollisuutta huojuennukseen sellaisissa tapauksissa, joissa huojuennus kohtuusnäkökohdat huomioon ottaen olisi perusteltua. Tämän vuoksi huojuennussäännöksiä ehdotetaan yhdenmukaistettaviksi useisiin muihin verolakeihin sisältyvien huojuennussäännösten kanssa siten, että valtiovarainministeriö tai verohallitus voisivat erityisistä syistä hakemuksesta

määräämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa leimaveroa, sen korotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua taikka poistaa ne kokonaan. Lisäksi lakiin ehdotetaan lisättäväksi säännökset veronmaksun lykkäyksestä. Vastaavat säännökset sisältyvät muun muassa luottoverolakiin.

2. Esityksen vaikutukset

Koska ehdotetussa 50 b §:n 2 kohdassa tarkoitetuista lainasopimuksista ei tähänkään asti ole suoritettu leimaveroa, ehdotuksella ei tältä osin olisi vaikutusta veron tuottoon.

Ehdotettujen 50 b §:n 1 ja 3 kohdan sekä veron kiertämisen estämistä koskevan säännöksen johdosta leimaveron tuotto lisääntynee jossain määrin.

3. Asian valmistelu

Lakiehdotus on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä.

4. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Ehdotettua 50 b §:n 2 kohtaa sovellettaisiin myös ennen lain voimaantuloa annettuihin saamistodisteisiin.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

leimaverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 6 päivänä elokuuta 1943 annetun leimaverolain (662/43) 99 §, sellaisena kuin se on muutettuna 6 päivänä elokuuta 1982, 11 päivänä heinäkuuta 1986 ja 1 päivänä marraskuuta 1991 annetuilla laeilla (617/82, 542/86 ja 1322/91), sekä

lisätään lakiin 50 b § ja lakiin siitä 15 päivänä elokuuta 1980 annetulla lailla (608/80) kumotun 90 §:n tilalle uusi 90 § seuraavasti:

50 b §

Edellä 47 §:ssä säädettyä leimaveroa ei ole suoritettava:

1) yleisön merkittäväksi tarjotusta todistuksesta, joka annetaan osuudesta joukkovelkakirjalainaan;

2) talletuspankin eikä talletuksia yleisöltä vastaanottavan ulkomaisen luottolaitoksen Suomessa olevan sivukonttorin antamasta haltijavelkakirjasta;

3) haltijavelkakirjasta, kun se annetaan 47 §:n 1 momentissa tarkoitettulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, joka sopimuksen perusteella viivytyksettä välittää velkakirjan edelleen muulle kuin kanssaan samaan konserniin kuuluvalla yhteisöllä.

90 §

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei

vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että leimaverosta vapauduttaisiin, on verotuksessa maksuunpanoineen meneteltävä asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti.

99 §

Valtiovarainministeriö voi erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa leimaveroa, veronkorotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua taikka poistaa ne kokonaan.

Verohallitus ratkaisee asian, jos poistettavaksi tai palautettavaksi pyydetty määrä on enintään 300 000 markkaa. Valtiovarainministeriö voi kuitenkin ottaa periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Veronkantoviranomainen voi erityisistä syistä hakemuksesta myöntää maksuunpannun lei-

maveron suorittamisen lykkäystä. Verohallitus voi erityisistä syistä ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Veronkantoviranomainen ja verohallitus myöntävät lykkäyksen valtiovarainministeriön määräämin ehdoin. Valtiovarainministeriö voi niin ikään ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

Tämän pykälän nojalla annettuun päätöseen ei saa valittamalla hakea muutosta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 1993.

Tämän lain 50 b §:n 2 kohtaa sovelletaan myös ennen tämän lain voimaantuloa annettuihin saamistodisteisiin.

Helsingissä 16 päivänä huhtikuuta 1993

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Valtiovarainministeri *Iiro Viinanen*

Laki

leimaverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 6 päivänä elokuuta 1943 annetun leimaverolain (662/43) 99 §, sellaisena kuin se on muutettuna 6 päivänä elokuuta 1982, 11 päivänä heinäkuuta 1986 ja 1 päivänä marraskuuta 1991 annetuilla laeilla (617/82, 542/86 ja 1322/91), sekä

lisätään lakiin uusi 50 b § ja lakiin siitä 15 päivänä elokuuta 1980 annetulla lailla (608/80) kumotun 90 §:n tilalle uusi 90 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

50 b §

Edellä 47 §:ssä säädettyä leimaveroa ei ole suoritettava:

1) yleisön merkittäväksi tarjotusta todistuksesta, joka annetaan osuudesta joukkovelkakirjalainaan;

2) talletuspankin eikä talletuksia yleisöltä vastaanottavan ulkomaisen luottolaitoksen Suomessa olevan sivukonttorin antamasta haltijavelkakirjasta;

3) haltijavelkakirjasta, kun se annetaan 47 §:n 1 momentissa tarkoitetulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, joka sopimuksen perusteella viivytyksettä välittää velkakirjan edelleen muulle kuin kanssaan samaan konserniin kuuluvalle yhteisölle.

90 §

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että leimaverosta vapauttaisiin, on verotuksessa maksuunpanoineen menetteltävä asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti.

99 §

Kun päätöksestä, pöytäkirjanotteesta tai asiakirjasta, jolla on myönnetty tai vahvistettu jokin lupa tai oikeus, tämän lain mukaan on suoritettava leimaveroa, valtiovarainministeriö voi, milloin on erityisiä syitä, hakemuksesta määrätä, että lääninveroviraston on suoritettava maksettu veromäärä tai kohtuulliseksi katsottu osa siitä takaisin, tai vastaavasti poistaa maksamatta olevan veromäärän tai vähentää sitä.

99 §

Valtiovarainministeriö voi erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa leimaveroa, veronkorotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäätämäänsua taikka poistaa ne kokonaan.

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

Yhteisölle, laitokselle tai säätiölle, jonka varat käytetään yksinomaan yleishyödylliseen tarkoitukseen, voi valtiovarainministeriö erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehdoilla myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen leimaveron suorittamisesta.

Valtiovarainministeriöllä on oikeus erityisistä syistä hakemuksesta myöntää osittainen tai täydellinen vapautus 19 §:n nojalla määrätystä korotuksesta ja 100 a §:n nojalla määrätystä veronlisäyksestä.

Verohallitus ratkaisee tässä pykälässä tarkoitettua hakemuksen, jos poistettavaksi tai palautettavaksi pyydetty määrä on enintään 300 000 markkaa. Valtiovarainministeriö voi kuitenkin ottaa periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämän pykälän 1 momentin nojalla annettuun päätökseen ei saa valittamalla hakea muutosta.

Verohallitus ratkaisee asian, jos poistettavaksi tai palautettavaksi pyydetty määrä on enintään 300 000 markkaa. Valtiovarainministeriö voi kuitenkin ottaa periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Veronkantoviranomainen voi erityisistä syistä hakemuksesta myöntää maksuunpannun leimaveron suorittamisen lykkäystä. Verohallitus voi erityisistä syistä ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Veronkantoviranomainen ja verohallitus myöntävät lykkäyksen valtiovarainministeriön määräämin ehdoin. Valtiovarainministeriö voi niin ikään ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

Tämän pykälän nojalla annettuun päätökseen ei saa valittamalla hakea muutosta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 1993.

Tämän lain 50 b §:n 2 kohtaa sovelletaan myös ennen tämän lain voimaantuloa annettuihin saamistodisteisiin.
